

**АНГЕЛ КАРАЛИЙЧЕВ
КОЙТО НЕ РАБОТИ, НЕ
ТРЯБВА ДА ЯДЕ**

chitanka.info

Когато Галинка се зажени, нейната майка заръчваше на старите сватове:

— Мамината дъщеричка не бива да се трепе, тя не е научена да работи. Пазете ми я. Не ѝ давайте метлата къщата и двора да мете, защото ще си напраши очите. Не ѝ давайте менците вода да носи от чешмата, защото рамото ѝ е крехко и не е научено да мъкне пълни менци. Сложете под главата ѝ пухена възглавничка, защото тя е научена да спи на мекичко.

Старите сватове се спогледаха, но нищо не казаха.

— Обещайте ми, че никога няма да ѝ казвате лоша дума. Нейните уши не са научени да слушат лоши думи.

— Колкото за лоша дума, недей се тревожи, в нашата къща такова нещо няма — проговори старият сват и се качи на каруцата.

До него се намести свекървата, а отзад седнаха младоженецът и Галинка. Потеглиха за другото село. Цял ден пътуваха, защото селото беше далеко.

Вечерта, щом пристигнаха, свекървата запретна ръкави, приготви една баница, закла пиле, свари го в тенджерата, слезе в зимника и наточи вино. А Галинка седеше на едно столче, скръстила ръце, и си думаше: „Ах, каква чевръста жена е тая моя свекърва, също като майка ми. Добър живот ще живеем тук“.

Навечеряха се хубаво и легнаха да спят. Изтърколи се нощта. На другия ден старият свекър се дигна рано и събуди всички:

— Хайде — викна, — ставайте да вървим на нивата!

— Какво ще правим там? — потърка сънените си очи Галинка и почна сладко да се прозява.

— Ще копаем царевица.

— С мотики ли? — попита мамината дъщеричка.

— То се знае, че с мотики — обади се свекървата.

— Аз няма да дойда.

— Защо? — запита младоженецът.

— Защото мотиката е тежка, а пък аз не бива да дигам тежки работи.

— Остави я — рече бащата. — Нека разтреби къщата и приготви ядене за довечера. И тук трябва човек.

Отидоха домакините на нивата, а младата невеста остана вкъщи. До пладне се излежава. Като се дигна, усети, че е изгладняла, и почна

да търси нещо за ядене, но не намери нищо в тенджерите.

— Нищо не са ми оставили, забравили са ме — протегна се Галинка и влезе в градината да погледа цветята. — Ах, че хубави цветя! — викна тя и почна да ги къса и да ги мирише.

Малките пчели прелитаха бързо от цвят на цвят и радостно бръмчаха.

— Тези пък защо ли са се разбързали? — рече Галинка и тръгна лениво към близкото черешово дърво.

Полежа на тревата под дървото, пресегна се, както лежеше, откъсна няколко череша, за да залъже глада си, и почна да се прозява. Тъй прекара деня.

Вечерта тримата копачи се върнаха обхътани от работа и капнали от умора. Озърнаха се и що да видят: къщата неразтребена, в менците няма вода, огнището угаснало, кокошките заспали ненахранени.

Свекървата хвърли мотиката и най-напред грабна менците. Донесе вода от чешмата. Накладе огъня, сложи картофи в тенджерата и замеси бяла погача. Набързо приготви вечерята. Галинка я гледаше седнала на един стол и си клатеше краката.

Когато вечерята беше готова, свекървата покани всички:

— Хайде, сядайте да вечеряме!

Галинка се намести първа. Свекърът взе погачата и я разчупи на три парчета. Едното даде на жена си, другото — на сина си, а третото остави за себе си.

— А на невестата? — обърна се към него свекървата.

— Тя не е гладна. Който не работи, не огладнява.

Галинка прехапа устни, нацупи се и стана от трапезата. Прибра се в стаята си и почна да плаче. Цяла нощ не можа да заспи от глад.

На сутринта се повтори същото. Тримата работници отидоха да садят зеленчукова градина. Галинка не рачи да тръгне с тях.

— Слънцето пече много — рече тя, — ще почернея.

Оставиха я пак вкъщи. И този ден разгалената невеста не пипна нищо. Намери под една паница крайшник сух хляб, оставен за кучето, изяде го и пак се излежава до вечерта в градинката. И нали не донесе вода, да я полее, хубавите цветя почнаха да вехнат.

Късно вечерта тримата работници се върнаха пак капнали от умора. Навъсена, свекървата замеси погача и когато седнаха на

трапезата, свекърът отново раздели погачата на три парчета. Галинка остана с празни ръце.

— Защо не даваш хляб на невестата? — попита свекървата.

— Защото, който не работи, не бива да яде! — отвърна свекърът.

Цяла нощ Галинка се въртя гладна в леглото и дълго мисли. Задряма призори. Щом пропяха трети петли, тя скочи. Потърси с очи свекъра, свекървата и мъжа си, но не ги видя, защото бяха излезли на нивата още по тъмно. Тогава Галинка запретна ръкави. Разтича се насам-нататък. Измете къщата и двора. Донесе вода от чешмата, поля цветята в градинката, накладе огъня и сготви ядене за работниците. Замеси брашно в нощвите. Изпече една погача. Като свърши всичката къщна работа, грабна хурката и седна да преде на прага. Вечерта уморените работници, като видяха какво е свършила невестата — очите им светнаха. Галинка сложи трапезата, подаде погачата на стария сват и с трепет зачака да види какво ще направи. Свекърът пое погачата и я разчупи на четири къса. Най-големия подаде на Галинка и рече:

— Яж, чедо, ти заслужи хляба си, защото днес си се трудила здравата!

Галинка пое хляба и почна да яде. Никога не беше яла такъв сладък хляб.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.